

НЕРМИН
БЕЗМЕН

Тайни

Превод от турски Севджан Кендже

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Sir*
Copyright © 2006 Nermin Bezmen
Copyright © 2006 Kalem Literary Agency
All rights reserved.

Превод Севджан Кендже
Редактор Петя Дочева
Коректор Цветелина Колева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-1858-1

– Обичаш тъгата, нали, малка принцесо? Ето, започвам:

Някога, в северните покрайнини на Индия, живеел млад махараджа. В харема му имало стотици жени, но при едно от пътуванията си в Англия, на гощавка в негова чест, се влюбил в петнайсетгодишната дъщеря на домакина си аристократ. Малката лейди, омаяна от черните като въглен очи на младия и красив източен мъж, облечен с разкошни копринени одежди и придал приказна атмосфера на имението, също не била равнодушна към него. Станали любовници.

Слушах с притаен дъх и широко отворени очи.

– Но като всяка тайна любов и тази била пълна с разочарования. Не след дълго махараджата си тръгнал за Индия. Преди да замине, подарил най-късата част на колието на малката си любима. Момичето се страхувало от родителите си и не си го сложило. Само през нощта, когато оставало само в стаята си, се накичвало с него и плачело от мъка до сутринта. Благородното и изящно момиче се казвало Аврора. Според някои твърдения било няколко години по-възрастно от мен.

Макар семейството да настоявало, Аврора отказала на всички предложения за женитба от английски благородници. Тя вярвала, че е намерила мъжа на живота си и че един ден пак ще бъдат заедно.

Баба ми притисна ръка до сърцето си и дълбоко въздъхна, сякаш искаше да се отърси от тягостното въздействие на историята. Изумруденият пръстен с диаманти на ръката ѝ проблесна към перленото ми колие. После взе ръцете ми в своите и продължи, галейки ме унесено с тънките си нежни пръсти.

– След година, под някакъв предлог, махараджата отново пристигнал в Лондон. Двамата тайни любовници изживели любовта си с още по-голяма страст и обвързаност. На раздяла той ѝ подарил втория ред на колието. Когато Аврора се

оттегляла в стаята си за сън, плачела, мислейки за далечния си любим, накичена с двата реда перли.

След време се разболяла, не можела ни да яде, ни да пие. Мислела, че е от любовна мъка, ала докторът, когото изви-кали, смаял всички с диагнозата си. Аврора била бременна. Майката припаднала, бащата изпаднал в гняв. Каквото и да сторили, не могли да я накарат да каже името на бащата на детето. Просто не разбирали как подобно нещо може да се случи с дъщеря им, която посещавала само роднините си, и то придружавана от гувернантката.

– Как? – не се стърпях и се сетих за собствените си по-хождения в градината. Изчервих се.

Баба се усмихна:

– С най-доброто прикритие – отвърна тя, – с помощта на възпитателката си.

И аз се усмигнах. Вярно, Селест не бе ме завела за ръка и не бе станала свидетел на лудориите ми, но може и да ме е зърнала през откренатата врата, докато слизах по стълбите, и предполагайки къде отивам, бе се престорила, че не ме вижда.

– И после! После! – настоях аз.

– Разбира се, за да не излезе всичко наяве и за да измие срама от челото си, преди да ѝ е наедриял коремът и да се е разчуло, семейството уредило брака ѝ с един застаряващ благородник, който тъкмо бил поискал ръката ѝ. Възпита-телката на младото момиче, която от самото начало покровителствала и криела тази любов, изпратила на махараджата вестта за предстоящата женитба още с първата поща за Ин-дия.

В Лондон приготвленията за сватбата на Аврора, която се обливала в сълзи, продължавали. Една нощ гувернантката я събудила, направила ѝ знак да пази тишина, облякла я и я извела от имението. В конюшната ги чакала кола, за да ги от-

веде далеч от центъра на града. В една гориста местност колата спряла и възпитателката отвела момичето в друга кола, очакваща ги там. После предала на кочияша куфарите, дете отдавна собственоръчно била приготвила, и прегърнала девойката. Била я отгледала от бебе и много я обичала. После с бързи крачки се отправила към колата, с която дошли.

Една ръка се подала от колата и притеглила вътре смаяната Аврора. Гувернантката ѝ, която решила, че е по-безопасно тя да не знае нищо, до последния момент наблюдавала случващото се от нейната кола. Почакала известно време. Искала да остане, докато разбере решението на Аврора, защото, макар и много малка, имало възможност да не поиска да се впусне в това непредвидено приключение. Когато другата кола потеглила, след дадения отвътре знак, гувернантката, успокоена и с усмивка на лице, се върнала в имението.

Когато Аврора се качила в колата, несъмнено в главата ѝ се въртели рояк въпроси. Трудно ѝ било да разгадае скришом уредената от родителите ѝ нощна разходка, която гувернантката пазела в тайна до последния момент, но явно ѝ имала безкрайно доверие, защото тя била най-близкият ѝ душеприказчик още от детството. В мига, в който се озовала в колата, пътникът в нея я взел в обятията си. Бил не друг, а самият махараджа. Така той отвлякъл младата си любовница в далечната си страна.

Плеснах с ръце от радост.

– Щастлив край! – възкликнах аз.

– Не съвсем – отвърна баба. – Отишли, не отишли, махараджата вдигнал сватба по своите обичаи. Построил за Аврора специално жилище, отделно от харема. Очите му не виждали друга жена и прекарвал цялото си време с нея. След няколко месеца тя го дарила със син. Но раждането било много трудно. Махараджата, този път в чест на сина си, закачил на шията на жената, която обичал до полуда, най-дългия

наниз от перли. За съжаление, след като дала на чедото си първото си мляко, Аврора вдигнала температура. Започнала да губи кръв и няколко дни по-късно издъхнала в ръцете на съпруга си. Колието било на шията ѝ.

Не усетих, че плача. Когато вкусих солените сълзи, въздъгнах.

– Много тъжно.

– Да – рече баба. – Ето защо, след като чух историята, вече не исках колието. Но дядо ти настоя. „Сигурно има причина, та да те тегли толкова към него. Може би самото то иска да се отърси от нещастieto, иска нов живот с щастлива жена като теб, далеч от тъгата.“ Толкова убедително и сладко ми го каза, че повярвах и го взех. Носех го с голямо удоволствие. Както каза дядо ти, чувствах, че давам на Аврора щастieto и недоизживяната ѝ младост и любов.

После, отърсвайки се от тъгата, баба докосна още веднъж колието и погали рамото ми.

– Ето, сега ще се подхранва с твоето щастие.

– Добре де, бабо, щом Аврора е починала в Индия, кой е разказал тази история?

– Това е интересно. Когато Аврора отишла в Индия, след време извикала гувернантката при себе си. Младата жена била до нея до последния ѝ миг. Знаеше, че в момента на смъртта е била с колието. После махараджата помолил мис Пердю, която го свързала с любимата жена, да гледа бебето ѝ, но тя се побояла да остане в тази напълно непозната страна с чужда за нея култура и се върнала в Лондон.

– Добре, а как се запознахте с мис Пердю?

– Търгът бил оповестен предварително в пресата и поради необикновената си история, колието привлякло доста внимание. Впоследствие, когато то стана собственост на дядо ти, една семпла, но много елегантна дама, дойде и каза, че иска да поговори с нас. Пихме по едно питие в „Риц“, и

изслушахме тази история. И аз като теб бях затаила дъх и бях се просълзила. Тя не знаеше кога нанизите са събрани и как колието се е озовало в Лондон. Но беше сигурна, че махараджата никога не би продал изработения специално за любимата му жена накит, както и не би го дал на друг. Това остана тайна.

– Дали мис Пердю е още в Лондон?

– Не знам. Минаха години оттогава. Дори да е жива, вероятно е към осемдесетте. Не знам къде живее. Помня обаче, че отбелязах някъде фамилията ѝ. Да не би да я търсиш в Лондон? Не ти ли стигна толкова печал, та ровейки се в нея, да я удвоиш?

Когато мама почука и влезе, мислите ми още блуждаеха около смъртното ложе на Аврора. Колкото и мелодраматична, колкото и приказна да беше историята от далечни времена, ми се струваше много близка. Какво каза баба за мис Пердю? „Няколко години по-възрастна от мен.“ Значи можеше и да е жива. Какво ли бе станало с детето на Аврора?

– Несим дойде, мила Хюма – каза мама. – Очаква те в салона за музика.

Ала изведнъж осъзна, че сме в много по-различен свят от новината, която ни съобщи.

– Какво става тук, за бога? – попита тя, гледайки ни в лицата. Баба отговори, посочвайки колието:

– Ами, предположи – отвърна баба и посочи колието.

– О! – каза мама. – Аврора и махараджата. История точно за теб, нали, Хюма?

Все още седях на леглото.

– Чу ли? Несим дойде.

Внезапно разбрах, че мигът, който с нетърпение очаквах цяла година, ме чака един етаж по-долу, но след историята на Аврора не се развълнувах особено. Станах, изтрих очите си и понечих да сваля колието.

– Остави, нека стои. Много отива на дрехите ти – рече баба.

– Не – прошепнах аз. – Ще си го сложа довечера, преди да си легна.

Мама взе да се смее.

– Господи! Хюма, непременно ли трябва да изживееш всяка мъка? Ти си непоправима жертва на трагедиите.

Баба взе колието от ръката ми и тръгна към ковчезето.

– Давам ти тези неща заедно с ковчезето, малка принцесо. След смъртта ми и скринът ще е твой. Пак ще ги събереш на едно място.

Прегърнах я и я целунах дълго и топло по бузата.

– Ти никога няма да умреш... Чудесна сте, маминке. Не знам как да ви благодаря.

– Само бъди щастлива, стига ми.

Качих се в стаята си, за да се оправя, преди да се срещна с Несим. Време беше да изчистя съзнанието си от минали истории и да се върна към реалността. Почаках сърцето ми да възвърне нормалния си ритъм след изживяното вълнение от тъжната съдба на Аврора. Не исках Несим да види по лицето ми следите на отдавна останало в историята страдание дори да го чувствах донякъде свое...

Не се преоблякох. Бях избрала тоалета си още преди обед, докато чаках любимият ми да пристигне.

Кремава дантелена блуза и пола в същия цвят, обувки на ниски токчета, украсени отпред с цветенца от органза. Бях доволна от вида си в огледалото, само украсих с копринена панделка дългите си къдрици. Когато реших, че съм готова да посрещна годеника си, излязох решително от стаята и тичешком слязох по стълбите. В антрето спрях и вече по-бавно

тръгнах към салона за музика. Изведнъж, точно както в съня си, чух гамата от най-високия до най-ниския тон, но изсвирена на пианото. *Сигурно изживявам дежавю*, помислих си аз. За миг кошмарът и реалността се бяха смесили в едно. Нямах да се учудя, ако влизайки вътре, видех лицето на Несим бяло като вар, а ръцете му – като на скелет. Усмихнах се на глупостите си и отворих вратата. С ленения си костюм в екрю, колосания елек и риза, с пригладената с брилянтин черна коси и очи, проблясващи с тъмносини искри, любимият ми стоеше до пианото с лявата си ръка в джоба, а дясната, сложил на клавишите. Щом ме видя, полекичка затвори капака и ме погледна с още по-искрящи очи:

– Господи! Моя райска птицо! Колко си пораснала.

Разбрах, че нашите нарочно не присъстват на срещата. Все пак знаеха какво е любовта. Затворих вратата и се подпрях на нея. Бях забравила как секваше дъхът ми в негово присъствие. Сърцето ми сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърлото ми. Махараджата на Аврора отдавна бе останал на горния етаж. Сега бях в плен на очите на любимия си. Цяла година всяка нощ бях си представяла този миг и мислено бях се подготвила да се хвърля в прегръдките му. Ала сега краката ми не помръдваха, а ударите на сърцето ми причиняваха болка в гърдите. Той бавно тръгна към мен. На устните му пак беше ироничната усмивка, с която вече бях свикнала, но която все така не ми вдъхваше доверие. Когато спря пред мен, познатият мирис на лосиона му изпълни ноздрите ми. Искрите в очите му, още по-забележими денем, сякаш ме пронизваха. Между нас бе останала само длан разстояние. Усещах топлината на тялото му, очите ми горяха, а устните ми нетърпеливо тръпнеха от желание да се впият в иронично присвитите му устни. Инстинктивно преглъщах, за да махна буцата, заседнала в гърлото ми. В този момент изгарях от желание да го прегърна, обляна в сълзи от щас-

тие, да потъна в топлината на тялото му и да вкуся целувката му. Ала нещо ме възпираше. И много добре знаех какво е то. Усещах увереността му в надмощието му над мен, както и желанието му да ме притежава. Това ме караше да се противопоставя и да му покажа, че не всичко ще стане по негова воля. Тази дилема като че ме притегляше към нашата връзка. Защото колкото и да му се инатях, толкова го желяех. В същото време обаче не исках да си мисли, че може да ме води както си иска, сигурен в моята неопитност. Както той успяваше да ме изненада, бях решена да го изненадам и аз по свой начин. Щом той бе успял да ме вземе под властта си на моите шестнайсет години и беше променил изцяло посоката на живота ми, и аз щях да оставя следа в неговия.

Всичко мина толкова бързо през ума ми, че когато опря ръце на вратата над главата ми и се притисна до мен, в очите ми явно още се таяха следите от чувствата ми.

– Какво стана, моя райска птицо? Не се ли зарадва, че ме виждаш?

Беше толкова близо, че... Едва удържах ръцете си да не се обвият около врата му. Но не, не беше нужно в момента да знае, че ми е било адски мъчно и че съм го очаквала до полуда. Вероятно след години, когато разбере, че бракът ни е успешен като на мама и баба, щях да му кажа. Още не можех да му се доверя. Докато го гледах, залутана в мислите си, но с поглед, останал от миналото лято, той повтори:

– Какво стана? В теб има нещо.

Опитах се бързо да се отърся от мислите си, които блуждаеха в ума ми. Сетих се за любовта на Аврора, която бе останала неизживяна тъкмо когато всичко бе на път да се оправи. Исках да го погаля. Протегнах ръка и направих това, което ми се искаше. Зарадва се.

– О, сладка моя, моя райска птицо...

Взе ръката ми и я целуна. Усетих как нещо се дръпва в

мен. После ме притисна още и гледайки ме в очите, започна да прекарва, леко засмуквайки, един по един пръстите ми през полуотворените си устни. При всяко докосване от мен сякаш се откъсваше частица, която искаше да се влее в него. Тялото ми бе се напрегнало като тетива и едва се удържаш да не го прегърна с всичка сила. Но в същото време си мислех колко ли момичета е прегръщал в Лондон и се опитвах с твърдо и с привидно безразличие да се опълча на порива си, за да се предпазя от това, което вероятно ме очакваше.

В момента не изпитвах страх. Бях у дома, при родителите си, които бяха ми разрешили да се срещна с него, и нямаше да допусна да ме видят в неудобно положение. Не очаквах някой да дойде в музикалния салон, докато бяхме там. След дългата раздяла близките ми бяха предпочели да ме оставят насаме с мъжа, в когото вярвах, че съм влюбена, за да преценя сама твърдостта на решението си.

Несим се дръпна назад, озадачен, с поглед, вперен в мен.

– Какво става, любима? – попита той.

Не беше възможно да му обясня обърканите си мисли, дето блуждаеха в ума ми. Резултатът от сдържаността ми бе очевиден – бях възбудила любопитството му. Това ми стигаше. Сега трябваше да намеря отговор на въпроса. Изведнъж от устните ми излезе най-безсмисленото, но и най-обяснимо оправдание.

– Нищо... просто снощи те сънувах и ти беше много различен... – успях да кажа.

Целуна ме по челото и очите, сигурен, че ще кажа нещо незначително.

– Как така различен, разкажи ми.

Реших, че трябва да сложа край на пренебрежителното си отношение и отговорих със сериозен вид:

– Беше страшно... – казах, спомняйки си, как в съня си бях в същата стая и беше нощ, изпълнена с грохота на гръ-

мотевици, вятър и светкавици. След това се сетих за бялото му като вар лице и кокалестите му пръсти и настръхнах. Чувството, което изпитах, бе толкова истинско, че Несим разбра, че е нещо сериозно. Прегърна ме и хвана брадичката ми.

– Щом съм те уплашил толкова, трябва да съм бил наистина страшен. Разкажи ми.

Дори в този момент, в който исках да вярвам, че е искрено загрижен, нещо в изражението на очите и в извивката на устните му ме спираше и ме караше да мина в отбранителна позиция. А толкова исках да му се доверя... Във водовъртежа на тези чувства помислих, че сънят ми може да му подейства като предупреждение, и реших да му го разкажа.

– Снощи... беше тук... – казах, чудейки се как да почна. Той ме прегърна през кръста и ме целуна по челото.

– Само снощи ли ме видя в съня си, райска птицо? Аз те виждах всяка вечер, откакто заминах.

Поклатих глава, да не ме прекъсва и продължих:

– Беше много различен. Сякаш бе умрял.

– Ами аз съм като умрял без теб – рече той шеговито.

Спрях. Отказах се да продължа.

– После? – попита с любопитство той.

– Толкова! – отвърнах ядно.

– Остави сънищата, райска птицо, нека да живеем в реалния живот. Виж, измина цяла година и доход да те взема. Една дълга година мина, откакто те оставих като момиченце в тази люлка. Сега съм тук, за да станеш моя жена.

Докато говореше, чувствах дъха му по лицето си. Лосионът, топлината, ароматът на тютюн, всичко това всеки момент бе готово да ме вземе в плен.

Въпреки самочувствието и опита си, явно моята чувствителност и напрегнатост, чиято причина не разбираше, бе го притеснила. Попита с искрено любопитство:

– Наистина, миличка, кажи ми. Нали няма нещо, което да

се е променило от миналото лято?

За първи път го виждах да гледа така умолително. На мястото на огнените отблясъци в очите му виждах едва ли не меланхоличното изражение на мосю Ферети. Винаги бе толкова самоуверен, че сега ми хареса да го видя слаб. Това беше моята победа.

Събрах смелост от въздействието, което му оказвах, и се отърсих от състоянието на неопитното, притиснато до вратата момиченце. Разтърсих рамене, отблъснах го леко и мълчаливо, с очи вперени в неговите, прокарах ръка по лицето и устните му. Той хвана ръката ми и лапна показалеца ми. Затвори очи. Възползвах се, за да преценя следващата си стъпка. Издърпах пръстта си и долепих устни до неговите. Загубихме се в целувката. Чак когато чухме стъпки в салона, дойдохме на себе си и се отдръпнахме един от друг.

– Знаех си – каза той шепнешком, – знаех, че ме чакаш. Ти си моята райска птица.

Отдръпна се от мен и тръгна към пианото.

– Ще изсвириш ли нещо по случай пристигането ми?

Очаквайки стъпките да се насочат всеки момент към салона, се втурнах към табуретката пред пианото и вдигнах капака. Докато мислех какво да изсвирия, раздвижих нервно пръсти над клавишите. Изведнъж ми се яви Аврора и започнах да свиря *O, mio babbino caro* на Пучини, която не бях свирила извън подготвителните етюди на мосю Ферети и която всъщност изискваше оркестър. Колкото и пианото да бе недостатъчно за изпълнението на прекрасната ария, тя толкова подхождаше на неизживяната любов на Аврора, че ми дойде тъкмо на място. Свирех и не мислех за никого; нито за себе си, нито за Несим, нито за семейството си. С мен бяха само петнайсетгодишната Аврора и нейният красив махараджа. Въображаем оркестър ме съпровождаше. И преди да свърша, се разплаках.

В един момент ми се стори, че вратата на салона се отваря. Но май беше само нечий бегъл поглед, защото никои не влезе. Изживявахме типична ренесансова среща на годеници. Далеч един от друг, аз свирех на пиано, а годеникът ми ме слушаше.

Вратата се затвори и Несим се приближи до мен. Прегърна ме през раменете, хвана брадичката ми и ме целуна по челото. Очите ми сякаш се изгубиха в неговите. Наведе се и пое с устни стичащите се по лицето ми сълзи.

– Малката ми чувствителна любима. Няма нужда да говориш. Толкова добре разказваш всичко, че...

Не му казах, че сълзите ми нямат нищо общо с него. Толкова бях потисната, та няха сили да му разкажа историята на Аврора. За ограниченото време, с което разполагахме, не можех да му обясня значението на екзотичната синя орхидея, която дядо ми бе поднесъл на баба само защото отивала на тюркоазите по портбукета, дето бе ѝ подарил. Тези неща дотолкова подхождаха на душевното ми състояние, че си бяха само мои. Още не исках да ги споделям с Несим.

Срещата ми с него изобщо не беше срещата от мечтите ми. Но причината бях аз. Нещо във връзката ни, което не можех да определя, ме безпокоеше и исках по свой начин също да го обезпокоя. Отсега знаех, че бракът ми с него никак няма да прилича на този на мама, нито на баба. Но колко по-различен щеше да бъде, разбира се, не можех да знам.

Извън поканите за вечеря и прекараните заедно недели, на които присъстваше и семейството му, до деня на сватбата двамата не останахме насаме. Дворът на зимната ни къща не беше толкова голям, колкото в „Суадие“ та нямаше кътчета, в които да се изгубим от поглед. Най-далечната точка бяха храстите с хортензии до пристройката за персонала. А ако го свареха ненадейно да ми дава знак с цигарата си, Несим не нямаше как да се оправдае, че се разхожда сред розите и

пуши, както в лятната къща. Пък и не можехме да обясним на никого, ако някоя вечер се вдигнеше чак от „Топааджъ“*, до нашата градина в „Мачка“. Особено ако до него бях и аз по нощница. Точно преди да се разделя със семейството си за дълго, не исках да правя каквото и да било, което да ги наскърби.

В края на юни се случи това, от което баща ми отдавна се страхуваше. Ведно с разногласията около македонския въпрос, напрежението в земите, от които Османската империя бе се оттеглила, беше нараснало още повече. В нощта срещу 30 юни България обяви война на Сърбия и Гърция, започна Втората балканска война. Баща ми и сваковците ми смятаха, че ако Турция успее да се възползва от създалото се положение, може да си върне, ако не всичко, то поне част от териториите до сегашните граници – Одрин и земите на запад от линията Мидия – Енос, останали в ръцете на България, Солун, Южна Македония и остров Крит, дадени на Гърция, както и Силистра, минала в границите на Румъния след Лондонската конференция, последвала Първата балканска война.

В такава напрегната обстановка продължаваше подготовката за сватбата.

Юли мина с вълненията на последните приготовления. Мадам Фенгара пак беше у нас за пробите и поправките по зимните ни тоалети. През това време Елени Сатириу бе се сгодила за едно момче на име Тодори, майстор при Лазаридес, шивача на ризи. Младото момиче летеше от щастие.

– Стручи се благодарение на дрехите, които ми дадохте, госпожице – повтаряше тя при всяка наша среща. Сподели с мен и една тайна. С Тодори крояха планове да съберат пари и да си отворят дюкянче. Разбира се, първо трябваше да из-

* Квартал в Шишли, Истанбул. – Бел. прев.

чакат мадам Фенгара да се пенсионира, защото не искаше да я остави.

– Много съм ѝ задължена. Тя беше семейството ми, когато си няхах никого, даде ми работа и покрив над главата, научи ме на толкова неща – казваше тя. Нямахме как да не оценя лоялността и благодарността ѝ.

Мадам Фенгара развълнувано влагаше цялата си сръчност и умение в изработката на моделите, които с мама бяхме избрали. Някои от тях, ако сезонът бе подходящ, изобщо нямаше да сваля от гърба си. Бялото ми кашмирено палто бе подплатено с бял хермелин. Широката шал-яка, както и полите, бяха обточени със същата кожа. Можех да я обърна и да я облека и от другата страна, но мама реши, че засега платът е по-подходящ за възрастта ми и ще е по-добре да нося кожената част в по-напреднала възраст. Към палтото ушиха хермелинов калпак и маншон*. Направиха ми и пардесю от копринен шанжан** – в зависимост от светлината менеше цветовете си от зелено и ултрамарин до пруско синьо. Правата висока яка и широките ръкави бяха обточени с кафяв визон, а хастарът бе от коприна в същия цвят. В предната част на украсената с тънки визонов ленти широкопола шапка имаше голяма панделка също от шанжан. Бедросян приготвяше подходящи за тоалетите ми обувки, боти и ботушки от велур, кожа или от самите платове.

Сватбената ми рокля беше от копринен сатен в екрю. Френската дантела „Шантй“, която покриваше ръцете до лактите и се спускаше на етажи като втора пола върху сатена, беше нашата със сладководни перли. Моделът на роклята бях заимствала от картината с маслени бои от 1810 година, която баба ми бе купила в Русия. На нея бе изобразена санкт-петербургска благородничка, чиято рокля красеше мечтите

* Калъф за ръце, който се носи отпред. – Бел. прев.

** Тъкан с преливащи цветове. – Бел. прев.

ми от детинство. Ако останеше на мен, на главата си щях да сложа и кокошник* – бях го видяла в една руска гравюра и го намирах за много романтичен, но мама ми каза, че не бива да прекалявам, особено в летните горещини. Накрая решихме моделът да бъде опростен до диадема, която щеше да стои като корона в косите ми. Баба обаче ме поддържаше със сладката си усмивка:

– Оставете малката ми принцеса да се облича и кичи както си иска. Тя обича театрални неща. Сватбата е нейната постановка. Нека сцената е нейна.

Стана обаче така, както каза мама. Не много дългото ми було бе прикрепено към кокошника, изработен от същата дантела върху сатенената рокля и украсен с бисери и сребърни нишки и плочки, донесени навремето от дядо от Тула за сватбената рокля на мама. Обувките ми бяха направени от същата материя като роклята и допълваха санктпетербургската ми елегантност от 1810 година. Гледах се в огледалото на последната проба, на която не бе установен никакъв пропуск, и се чувствах невероятно щастлива в приказния си тоалет, за който бях мечтала от години.... Мадам Фенгара и Елени Сатириу плеснаха ръце от възхищение. Баба ми шептеше:

– Господ да те пази от лоши очи.

Мама ме наблюдаваше с поглед, изпълнен с гордост и задоволство, как се люшкам напред-назад пред огледалото, оправяйки гънките на полите и булото си. В този момент влезе Селест и ахна. Когато се вълнуваше много, започваше да говори на родния си език.

– Ах! *Mon Dieu! Quelle beauté!... Quelle pureté avec grande charme!*** – възкликна тя, обикаляйки около мен с просъл-

* Традиционно руско украшение за глава. – Бел. прев.

** На френски: Боже мой! Каква красота!... Каква красота и очарование! – Бел. прев.

зени от щастие очи. Май всички жени у дома, включително персоналът, само чакаха повод да се разплачат.

Вълненията покрай сватбата, подготвяна наред пукотевицата на Балканската война, забавиха отпътуването ми и сега, след пробите на сватбената рокля, пак дойде на дневен ред. Тъй като никога не бях се отделяла от семейството си, а вероятно и поради възрастта ми, очакващото ме занапред ми се струваше като далечен блян. Все още не знаех как би трябвало да се чувствам. Но от известно време бях загубила апетит и бях доста напрегната.

За автора

Животът на Нермин Безмен минава през широка палитра от изкуства – от традиционното до класиката, през миниатюрата, печатната графика и реставрацията, както и йога и музика. Накрая, през 1991 година, тя започва да се среща с читателите си.

Безмен е водеща на преки предавания по ТРТ (Турско радио и телевизия), колумнист е в списания, репортер и управителен организатор на панели, специалист по връзки с обществото и учител по йога. В същото време от 25 години провежда уроци по изобразително изкуство в ателието си и сътрудничи на списание „Хроникъл“.

В резултат на задълбочена изследователска работа писателката реалистично и детайлно пресъздава характерите на героите си, както и премълчавани от историята факти. Читателите улавят в творбите ѝ собствените си мисли, тревоги, минали като полъх край тях.

Нермин Безмен е носител на наградата за литература на „Халич Ротари клуб“ за 2002 година.

Омъжена е и има две деца.

Творби:

- „Събуждаща любов“ (стихове, 1991)
- „Курт Сеит и Шура“ (роман, 1992, 2008)
- „Курт Сеит и Шура“, издаден на английски
- „Курт Сеит и Мурка“ (роман, 1993, 2008)
- „Преселниците от Менгене“ (роман, 1994)
- „Крилете на ума“ (есета, 1995)
- „Завръщане в Тюркоаз“ (роман, 1996)
- „Едно нощно пътуване“ (роман, 1999)
- „Спомените на един доайен“ (спомени, 2002)
- „Тайни“ (роман, 2006)
- „Четиридесет счупени делви“ (разкази, 1999, 2006)
- „Перлите на Аврора“ (роман, 2007)
- „Стъклен капан“ (роман, 2007)